

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи разширен състав)

13 декември 2018 година *

[Текст, поправен с определение от 21 март 2019 г.]

„Извъндоговорна отговорност — Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, взети срещу Иран — Замразяване на средства — Включване и запазване на името на ищеца в списъците на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки — Имуществени вреди — Неимуществена вреда“

По дело T-558/15

Iran Insurance Company, установено в Техеран (Иран), за което се явява D. Luff, адвокат,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват В. Driessen и М. Bishop, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват F. Ronkes Agerbeek и R. Tricot, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 268 ДФЕС за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, които ищецът твърди, че е претърпял в резултат на приемането на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81), на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1), на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение № 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 319, 2011 г., стр. 71), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 319, 2011 г., стр. 11), и на Регламент (ЕС) № 267/2012

* Език на производството: английски.

на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1), с които името на ищеца е включено и запазено в списъците на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки,

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав),

състоящ се от: I. Pelikánová (докладчик), председател, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen и U. Öberg, съдии,

секретар: N. Schall, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 март 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

- 1 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, въведени с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови чувствителни по отношение на ядреното разпространение дейности и разработването на системи за ядрено оръжие (наричани по-нататък „ядреното разпространение“).
- 2 Ищецът, Iran Insurance Company, известен също под наименованието Bimeh Iran, е иранско застрахователно дружество.
- 3 На 9 юни 2010 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации приема Резолюция 1929 (2010), предназначена да разшири обхвата на ограничителните мерки, наложени с предходните резолюции 1737 (2006) от 27 декември 2006 г., 1747 (2007) от 24 март 2007 г. и 1803 (2008) от 3 март 2008 г., и да въведе допълнителни ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран.
- 4 С Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39) в списъка по приложение II към него е включено наименованието на ищеца.
- 5 Като последица от това наименованието на ищеца е включено и в списъка по приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, 2007 г., стр. 1).
- 6 Включването на името на ищеца в списъка, посочен в точка 5 по-горе, влиза в сила на датата на публикуване на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25) в *Официален вестник на Европейския съюз*, а именно на 27 юли 2010 г. То има за последица замразяването на финансовите средства и икономическите ресурси на ищеца (наричано по-нататък „замразяването на финансовите средства“ или „ограничителните мерки“).

7 Включването на наименованието на ищеца в списъците, посочени в точки 4 и 5 по-горе, се основава на следните мотиви:

„[Ищецът] е застраховал закупуването на различни изделия, които може да се използват в програмите, обект на санкции съгласно Резолюция 1737 на [Съвета за сигурност]. Застрахованите закупени изделия включват резервни части за хеликоптери, електроника и компютри с приложения във въздухоплавателната и ракетната навигация“.

8 С писмо от 9 септември 2010 г. ищецът моли Съвета на Европейския съюз да преразгледа вписването на наименованието му в разглежданите списъци, въз основа на информацията, която той му съобщава. Ищецът иска също да му бъдат представени доказателствата, оправдаващи това вписване. На последно място, той иска да бъде изслушан.

9 С Решение 2010/644/ОВППС от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81) Съветът, след преразглеждане на положението на ищеца, запазва името му в списъка в приложение II към Решение 2010/413, считано от същия ден.

10 При приемането на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1), наименованието на ищеца е включено в списъка, съдържащ се в приложение VIII към посочения регламент, считано от 27 октомври 2010 г.

11 С писмо от 28 октомври 2010 г., получено от ищеца на 23 ноември 2010 г., Съветът го информира, че след преразглеждане на положението му в светлината на изложеното в писмото от 9 септември 2010 г. становище, спрямо него трябва да продължи прилагането на ограничителните мерки.

12 С писмо от 28 декември 2010 г. ищецът отхвърля деянията, в които Съветът го упреква. За целите на упражняването на правото си на защита той моли за достъп до преписката.

13 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 7 януари 2011 г., ищецът по-специално иска по същество отмяната на списъците, посочени в точки 4 и 5 по-горе, доколкото те се отнасят до него. Тази жалба е регистрирана под номер T-12/11.

14 С писмо от 22 февруари 2011 г. Съветът предоставя на ищеца отнасящи се до него извадки от предложенията за вписване, предоставени от държавите членки, които са се съдържали в неговите бележки, посочени под номерата 13413/10 EХТ 6 и 6726/11.

15 С писмо от 29 юли 2011 г. ищецът отново оспорва действителността на деянията, които са му вменени от Съвета.

16 С Решение 2011/783/ОВППС от 1 декември 2011 г. за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 71) и с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 11), Съветът, след преразглеждане на положението на ищеца, запазва името му в списъците по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение VIII към Регламент № 961/2010, считано съответно от 1 и 2 декември 2011 г.

17 С писмо от 5 декември 2011 г. Съветът уведомява ищеца, че спрямо него трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки.

18 С писмо от 13 януари 2012 г. ищецът отново иска достъп до преписката.

- 19 С писмо от 21 февруари 2012 г. Съветът изпраща на ищеца документи относно „Решение [...] от 1 декември 2011 г. за запазване в сила на ограничителните мерки [спрямо него]“.
- 20 Решение 2012/35/ОВППС на Съвета от 23 януари 2012 г. за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 19, 2012 г., стр. 22) влиза в сила в деня на приемането му. Член 1, точка 7 изменя, считано от последната дата, член 20 от Решение 2010/413, като вмъква по-конкретно нов критерий, свързан с подкрепа, по-специално финансова, на иранското правителство. Същият този критерий е въведен в член 23, параграф 2, буква г) от Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1).
- 21 При приемането на Регламент № 267/2012 наименованието на ищеца е включено със същите мотиви като вече посочените в точка 7 по-горе, в списъка по приложение IX към посочения регламент (наричани по-нататък, заедно със списъците в приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и в приложение VIII към Регламент № 961/2010, „спорните списъци“), считано от 24 март 2012 г.
- 22 С писмена молба, подадена в секретариата на Общия съд на 4 юни 2012 г., ищецът изменя исканията си по дело T-12/11, така че те по същество са насочени към отмяната на всички спорни списъци в частта им, в която те се отнасят до него.
- 23 С Решение от 6 септември 2013 г., Iran Insurance/Съвет (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401), Общият съд по-конкретно отменя спорните списъци, доколкото те се отнасят до ищеца, с мотива че те не са подкрепени с доказателства. Срещу това решение не е подадена жалба, поради което то става окончателно и придобива сила на пресъдено нещо.
- 24 С Решение 2013/661/ОВППС от 15 ноември 2013 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 306, 2013 г., стр. 18) и с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1154/2013 от 15 ноември 2013 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 306, 2013 г., стр. 3) Съветът запазва ограничителните мерки по отношение на ищеца въз основа на новия критерий, изведен от подкрепа, по-конкретно финансова, на иранското правителство. Тези актове влизат в сила на 16 ноември 2013 г. — датата на публикуването им в Официален вестник.
- 25 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 29 януари 2014 г., ищецът подава жалба за отмяна на актовете от 15 ноември 2013 г., с които се запазват в сила приетите срещу него ограничителни мерки. Тази жалба е регистрирана под номер T-63/14.
- 26 С Решение от 3 май 2016 г., Iran Insurance/Съвет (T-63/14, непубликувано, EU:T:2016:264), Общият съд отхвърля жалбата и осъжда ищеца да заплати съдебните разноски.
- 27 С писмо от 25 юли 2015 г. ищецът представя на Съвета предварително искане за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат от наложените му ограничителни мерки, в приложение на Регламент за изпълнение № 668/2010 и на Решение 2010/413. Съветът не отговаря на това писмо.

II. Производството и исканията на страните

- 28 На 25 септември 2015 г. ищецът предявява настоящия иск в секретариата на Общия съд. Делото е разпределено на първи състав на Общия съд поради връзката му с друго дело.
- 29 На 15 януари 2016 г. Съветът представя писмена защита.

- 30 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 16 март 2016 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета.
- 31 На 14 април 2016 г. Съветът представя становището си по молбата за встъпване. Ищецът не представя писмено становище по тази молба в определения срок.
- 32 На 13 май 2016 г. ищецът представя писмената си реплика.
- 33 С решение на председателя на бившия първи състав на Общия съд от 18 май 2016 г., прието в съответствие с член 144, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията е допусната да встъпи в настоящия спор.
- 34 На 8 юли 2016 г. Съветът представя писмената си дуплика.
- 35 На 19 юли 2016 г. Комисията представя писменото си становище при встъпване. На 7 септември и 11 октомври 2016 г. съответно Съветът и ищецът представят бележките си по това становище.
- 36 По предложение на съдията докладчик, Общият съд (първи състав) приема процесуално-организационно действие, състоящо се в изслушване на страните относно евентуалното спиране на производството в очакване на решението на Съда, с което се слага край на производството по дело C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Съвет. Главните страни излагат становищата си по този въпрос в определения срок.
- 37 След промяна в съставите на Общия съд, в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в първи състав, на който впоследствие е разпределено и настоящото дело.
- 38 Предвид становищата на главните страни с решение от 10 октомври 2016 г. председателят на първи състав на Общия съд решава да спре производството по настоящото дело.
- 39 След постановяването на решението от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), по предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) приема процесуално-организационно действие, състоящо се в изслушване на страните относно извежданите от тях последици от посоченото решение за настоящото дело. Главните страни излагат становищата си по този въпрос в определения срок.
- 40 С писмо, получено в секретариата на Общия съд на 12 юли 2017 г., ищецът иска на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник да бъде проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания.
- 41 На 14 декември 2017 г. на основание член 28 от Процедурния правилник и по предложение на първи състав Общият съд решава да преразпредели настоящото дело за разглеждане от разширен състав.
- 42 По предложение на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството, да се вземат становищата на главните страни относно евентуалното съединяване на настоящото дело с дело T-559/15, Post Bank Iran/Съвет, за целите на устната фаза на производството и да постави някои въпроси на страните. Страните изпълняват тези искания в определените срокове.
- 43 На 9 февруари 2018 г. председателят на първи състав на Общия съд решава да съедини настоящото дело с дело T-559/15, Post Bank Iran/Съвет за целите на устната фаза на производството.

- 44 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 20 март 2018 г. В отговорите си ищецът посочва по-конкретно незаконосъобразността, установена в Решение от 6 септември 2013 г., *Iran Insurance/Съвет* (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401), на която той се е позовал в подкрепа на искането си за обезщетение, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.
- 45 С иска си ищецът по същество моли Общия съд:
- да осъди Съвета да му заплати, за поправяне на имуществените и неимуществените вреди, претърпени в резултат от незаконното му вписване в спорните списъци, между юли 2010 г. и ноември 2013 г., на основание Решение 2010/644, Регламент № 961/2010, Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012 (наричани по-нататък „спорните актове“), обезщетение в размер на 4 774 187,07 EUR, 84 767,66 лири стерлинги (GBP) (около 94 939 EUR) и 1 532 688 щатски долара (USD) (около 1 318 111 EUR) и всяка друга сума, която може да бъде определена в хода на производството,
  - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 46 На етапа на писмената реплика и в становището си по писменото становище при встъпване ищецът изменя исканията си за обезщетение, тъй като понастоящем той претендира за поправяне на претърпените имуществени и неимуществени вреди, обезщетение в размер на 3 494 484,07 EUR, 84 767,66 GBP (около 94 939 EUR), 33 945 милиона ирански риала (IRR) (около 678 900 EUR) и 1 532 688 USD (около 1 318 111 EUR), както и всяка друга сума, която може да бъде определена в хода на производството.
- 47 Съветът моли по същество Общия съд:
- да отхвърли частично иска, поради липса на компетентност за разглеждането му, а в останалата му част — като явно недопустим, или във всички случаи като явно неоснователен,
  - да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.
- 48 Комисията моли Общия съд да отхвърли иска изцяло.

III. От правна страна

A. По компетентността на Общия съд

- 49 [Поправено с определение от 21 март 2019 г.] В писмената си дублика Съветът счита, че след като ищецът е основал искането си за обезщетение на незаконосъобразността на вписването на наименованието му в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, Общият съд не е компетентен да се произнесе по настоящия иск, доколкото член 275, втора алинея ДФЕС не му предоставя компетентност да се произнася по искане за обезщетение, основано на незаконосъобразността на акт, спадащ към общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС).
- 50 В писмените си отговори на въпросите на Общия съд (т. 42 по-горе) ищецът поддържа, че възражението за недопустимост на Съвета е недопустимо, тъй като е просрочено, и че то не е основателно, доколкото в конкретния случай актовете ОВППС са били приложени с регламенти, приети на основание член 215 ДФЕС.

- 51 В това отношение е важно да се припомни, че възражение за недопустимост, което е било повдигнато с репликата, въпреки че е можело да бъде повдигнато още в стадия на защитата, трябва да се счита за несвоевременно представено (вж. в този смисъл решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 29). Следователно настоящото възражение за недопустимост, което е можело да бъде повдигнато от Съвета още в стадия на писмената защита, е несвоевременно представено и поради това недопустимо.
- 52 Въпреки това съгласно член 129 от Процедурния правилник Общият съд може по всяко време служебно, след изслушване на страните, да се произнесе относно липсата на абсолютни процесуални предпоставки, сред които съгласно съдебната практика е компетентността на съда на Европейския съюз да разгледа исковата молба или жалбата (вж. в този смисъл решения от 18 март 1980 г., Ferriera Valsabbia и др./Комисия, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78—228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 и 85/79, EU:C:1980:81, т. 7 и от 17 юни 1998 г., Svenska Journalistförbundet/Съвет, T-174/95, EU:T:1998:127, т. 80).
- 53 От член 24, параграф 1, втора алинея, шесто изречение ДЕС и от член 275, първа алинея ДФЕС обаче следва, че Съдът по принцип няма компетентност по отношение разпоредбите относно ОВППС и актовете, приети въз основа на тези разпоредби. Само по изключение съгласно член 275, втора алинея ДФЕС юрисдикциите на Съюза са компетентни в областта на ОВППС. Тази компетентност обхваща, от една страна, контрола за спазването на член 40 ДЕС, и от друга страна, подаването на жалби за отмяна от частноправни субекти при условията, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, срещу ограничителните мерки, приети от Съвета в рамките на ОВППС. За сметка на това член 275, втора алинея ДФЕС не предоставя на Съда компетентност да разглежда икове за обезщетение (решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 30).
- 54 Следва, че иск за обезщетение, целящ поправяне на вредите, за които се твърди, че са претърпени в резултат на приемането на акт в областта на ОВППС, е извън компетентността на Общия съд (решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 31).
- 55 За сметка на това Общият съд винаги се е считал за компетентен да разгледа искане за обезщетение за твърдените претърпени вреди от лице или образувание, поради ограничителните мерки, приети срещу него в съответствие с член 215 ДФЕС (решение от 11 юли 2007 г., Sison/Съвет, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 232—251 и от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 45—149, потвърдено в производство по обжалване с решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402).
- 56 В настоящия случай ограничителните мерки, приети срещу ищеца с Решение 2010/644 и с Решение 2011/783, са били приложени със спорните актове, приети съгласно член 215 ДФЕС.
- 57 Следва, че макар Общият съд да не е компетентен да разгледа искането за обезщетение на ищеца в частта му, с която се цели поправяне на вредата, която той твърди, че е претърпял вследствие на приемането на Решение 2010/644 и на Решение 2011/783, той обаче е компетентен да разгледа същото това искане в частта му, с която се цели поправянето на вредите, които той е претърпял в резултат на изпълнението на същите тези решения със спорните актове.
- 58 Вследствие на това настоящият иск следва да се разгледа само в частта му, с която се цели поправяне на вредите, които ищецът твърди, че е претърпял поради факта, че ограничителните мерки, приети спрямо него с Решение 2010/644 и с Решение 2011/783, са били изпълнени със спорните актове.

Б. По допустимостта на иска

- 59 Без да повдига възражение с отделна молба, Съветът, подкрепян от Комисията, счита, че настоящият иск е явно недопустим, тъй като по същество в него не са изложени основните факти, позволяващи да се установи дали всички условия за ангажиране на отговорността на Съюза са изпълнени в конкретния случай.
- 60 Комисията добавя, че предвид датата на предявяване на настоящия иск, а именно на 25 септември 2015 г., същият е предявен след изтичането на срока от пет години, предвиден в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз, доколкото се отнася до обезщетението за вреда, която се е материализирала преди 25 октомври 2010 г. В съответствие със съдебната практика настоящият иск следвало да бъде обявен за частично недопустим. Според нея частичното погасяване на иска може да бъде разгледано служебно, като абсолютна процесуална предпоставка.
- 61 Съветът счита, че в конкретния случай въпросът за погасяването явно не се поставя, доколкото ищецът иска обезщетение за вписването на наименованието му в спорните списъци едва след 25 септември 2010 г. Все пак той посочва, че ако въпрос за погасителна давност възникне, той можел да бъде повдигнат служебно, като абсолютна процесуална предпоставка.
- 62 Ищецът поддържа, че възражението за недопустимост, изведено по същество от неспазване на изискването за точност, установено в член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и в член 76, буква г) от Процедурния правилник, е недопустимо, тъй като е просрочено, и във всеки случай, неоснователно, доколкото исковата молба била достатъчно пълна, конкретна и аргументирана. Що се отнася до възражението за недопустимост, изведено по същество от частичното погасяване на претенцията, която е в основата на настоящия иск, той възразява, че то е недопустимо и не може да бъде разгледано служебно от Общия съд, тъй като не става въпрос за липса на абсолютна процесуална предпоставка. При всички случаи това възражение за липса на процесуална предпоставка не било основателно.
- 63 Относно възражението за недопустимост, изведено по същество от неспазване на изискването за точност, установено в член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 76, буква г) от Процедурния правилник, следва да се припомни, че по силата на тези разпоредби исковата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора и изложените правни основания и доводи. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да бъде искът допустим, е необходимо основните правни и фактически положения, на които той се основава, да следват поне обобщено, но по ясен и непротиворечив начин от текста на самата искова молба (вж. по аналогия решение от 3 февруари 2005 г., *Chiquita Brands* и др./Комисия, T-19/01, EU:T:2005:31, т. 64 и цитираната съдебна практика).
- 64 Следва да се припомни също, че по силата на член 340, втора алинея ДФЕС „[в] случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения“. От постоянната съдебна практика следва, че за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС за неправомерно поведение на неговите органи, трябва кумулативно да са налице определени условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекуват институциите, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. решение от 9 септември 2008 г., *FIAMM* и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 106 и цитираната съдебна практика; решения от 11 юли 2007 г., *Schneider Electric*/Комисия, T-351/03, EU:T:2007:212, т. 113 и от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan*/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 47).

- 65 За да отговаря на изискванията за яснота и точност, които произтичат от член 76, буква г) от Процедурния правилник, както е тълкуван от съдебната практика, искова молба за поправяне на вредите, за които се твърди, че са причинени от институцията на Съюза, трябва да съдържа елементите, позволяващи да се установи поведението, за което ищецът упреква институцията, причините, поради които той смята, че съществува причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която твърди, че е претърпял, както и естеството и размера на вредата (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 3 февруари 2005 г., *Chiquita Brands* и др./Комисия, T-19/01, EU:T:2005:31, т. 65 и цитираната съдебна практика).
- 66 В конкретния случай ищецът е посочил в исквата молба поведението, в което упреква Съвета, а именно приемането на спорните актове, чиято незаконосъобразност е установена в Решение от 6 септември 2013 г., *Iran Insurance/Съвет* (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401). Освен това той е описал и оценил имуществените и неимуществени вреди, които твърди, че е претърпял поради тези актове, тоест неимуществена вреда, състояща се в накърняване на неговата добра репутация и оценена *ex æquo et bono* в размер от 1 милион евро, и имуществени вреди, съответстващи, първо, на загубата на лихвите, които той е можел да получи, ако беше прехвърлил и олихвил в Иран средствата, депозирани в неговите сметки в Съюза в размер на 2 544,82 GBP (около 2 850 EUR), 17 733,48 USD (около 15 250 EUR) и 421,05 USD (около 362 EUR), второ, на загубата на лихви, които е можел да получи, ако беше прехвърлил и олихвил в Иран сумите, които три застрахователни или презастрахователни компании му дължали, в размер на 557 196,09 EUR, 82 222,84 GBP (около 92 089 EUR) и 1 532 266,95 USD (около 1 317 749 EUR), и трето, пропуснатите ползи, които е претърпял поради несклучването на застрахователни договори за превоза на пътници до размер, който в крайна сметка е оценен на 1 919 554,50 EUR и поради несклучването на застрахователни договори за превоза на товари до размер, който в крайна сметка е оценен на 33 945 милиона IRR (около 678 900 EUR). Накрая той обяснява, че така претърпените имуществени и неимуществени вреди са свързани с приемането на спорните актове.
- 67 Изложението в исквата молба на поведението, за което ищецът упреква Съвета, причините, поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която твърди, че е понесъл, както и характерът и размерът на тази вреда, отговарят на изискванията за точност, произтичащи от член 76, буква г) от Процедурния правилник.
- 68 Ето защо следва да се отхвърли като неоснователно повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост, изведено от неспазването на изискването за точност, установено в член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 76, буква г) от Процедурния правилник.
- 69 Относно повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост, изведено от частичното погасяване на претенцията, стояща в основата на настоящия иск, следва да се отбележи, че исканията на Съвета за отхвърляне на този иск по никакъв начин не се основават на подобно погасяване. В съответствие обаче с член 40, четвърта алинея и член 53, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и член 142, параграф 1 от Процедурния правилник, исканията в молбата за встъпване не могат да имат друг предмет освен подкрепата, пълна или частична, на исканията на една от главните страни. Освен това встъпилата страна е обвързана от спора в състоянието, в което той се намира в момента на встъпването, в съответствие с член 142, параграф 3 от Процедурния правилник.
- 70 От това следва, че встъпилата страна не е легитимирана да изтъкне самостоятелно липсата на абсолютна процесуална предпоставка и че следователно Общият съд не е длъжен да разглежда основанията, изтъкнати изключително от нея и които не са абсолютни (вж. в този смисъл решения от 24 март 1993 г., *CIRFS* и др./Комисия, C-313/90, EU:C:1993:111, т. 22 и от 3 юли 2007 г., *Au Lys de France/Комисия*, T-458/04, непубликувано, EU:T:2007:195, т. 32).

- 71 Освен това Съдът вече е постановил, че доколкото искът за извъндоговорна отговорност на Съюза се урежда, по силата на член 340 ДФЕС, от основните принципи, общи за правото на държавите членки и че сравнително изследване на правните системи на държавите членки показва, че като цяло и с малки изключения, съдът не може да разглежда служебно правното основание, изведено от погасяването по давност на иска, не е необходимо той да разглежда служебно въпроса за евентуалната погасителна давност на въпросния иск (решение от 30 май 1989 г., *Roquette frères/Комисия*, 20/88, EU:C:1989:221, т. 12; в този смисъл вж. също решение от 8 ноември 2012 г., *Evropaiki Dynamiki/Комисия*, C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 51).
- 72 Следователно повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост трябва да се отхвърли като недопустимо.

В. По допустимостта на доказателствата, представени в приложение към писмената реплика, и искането на ищеца да му бъде разрешено да представи допълнителни доказателства в хода на производството

- 73 В писмената си дублика Съветът, подкрепян от Комисията, моли да бъдат отхвърлени като представени със закъснение и поради това недопустими доказателствата в приложения R.1—R.15 към писмената реплика. Според него в съответствие със съдебната практика тези доказателства е можело и е трябвало да бъдат представени на стадия на исковата молба.
- 74 В писмената реплика ищецът иска от Общия съд да му разреши, в рамките на процесуално-организационно действие, да представи допълнителни доказателства в хода на производството. В писмените си отговори на въпросите на Общия съд (вж. т. 42 по-горе), ищецът иска отхвърляне на възражението за недопустимост, с мотива че приложенията R.1—R.15 към писмената реплика съдържат допълнителни доказателства за факти, които вече са установени в исковата молба и които са необходими, за да се отхвърлят доводите на Съвета в писмената му защита. Съветът е можел да упражни изцяло правото си на защита по отношение на тези доказателства в дубликата. Комисията също е имала възможност да провери и прецени посочените доказателства.
- 75 В случая, видно от исковата молба, настоящият иск има за предмет искане за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, които ищецът твърди, че е претърпял вследствие на приемането на спорните актове от Съвета. Следователно става въпрос за иск, с който ищецът иска да задейства извъндоговорната отговорност на Съюза.
- 76 Съгласно добре установена съдебна практика в рамките на иск за извъндоговорна отговорност ищецът обаче следва да представи доказателства пред съда на Съюза за наличието и размера на вредата, която твърди, че е претърпял (вж. решение от 28 януари 2016 г., *Zafeiropoulos/Cedefop*, T-537/12, непубликувано, EU:T:2016:36, т. 91 и цитираната съдебна практика; решение от 26 април 2016 г., *Strack/Комисия*, T-221/08, EU:T:2016:242, т. 308 (непубликувано)).
- 77 Безспорно съдът на Съюза е признал, че в определени случаи, и по-специално когато са налице затруднения за количествено изразяване на твърдените вреди, в исковата молба или жалбата не е абсолютно необходимо да се уточнява точният им обхват, нито да се посочва размерът на исканото обезщетение (вж. решение от 28 февруари 2013 г., *Inalca и Cremonini/Комисия*, C-460/09 P, EU:C:2013:111, т. 104 и цитираната съдебна практика).
- 78 Исковата молба по настоящото дело е подадена на 25 септември 2015 г. С изключение на едно от исканията за имуществени вреди, за което ищецът не е бил в състояние да даде окончателна количествена оценка, той е определил количествено на стадия на исковата молба неимуществената и имуществената вреда, която той счита, че е претърпял, като се е основал на доказателствата, приложени към тази искова молба. На етапа на писмената реплика ищецът е

изменил количествения израз на претърпените от него вреди, за да вземе предвид възражението на Съвета, че той е трябвало да приспадне разходите си от някои искания за имуществени вреди и е предоставил окончателно изчисление на имуществените вреди, за които до този момент е дал само временно изчисление.

- 79 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 76, буква е) от Процедурния правилник, влязъл в сила на 1 юли 2015 г. и следователно приложим към настоящата искова молба, исквата молба или жалбата трябва да съдържа при необходимост — доказателствата и доказателствените искания.
- 80 Освен това член 85, параграф 1 от Процедурния правилник гласи, че доказателствата и доказателствените искания се правят при първата размяна на писмени изявления. Параграф 2 от същия член добавя, че страните могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания в писмената реплика и писмената дуплика в подкрепа на доводите си, при условие че късното им представяне бъде мотивирано. В последния случай, в съответствие с член 85, параграф 4 от Процедурния правилник, Общият съд взема решение по допустимостта на представените доказателства или доказателствени искания, които са направени, след като е дал възможност на другите страни да вземат отношение по тях.
- 81 При представянето на насрещни доказателства и допълването на доказателствените искания вследствие на представяне на насрещни доказателства от противната страна не се прилага правилото за преклузивния срок, предвидено в член 85, параграф 1 от Процедурния правилник (вж. решение от 22 юни 2017 г., *Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl)*, T-236/16, EU:T:2017:416, т. 17 и цитираната съдебна практика).
- 82 От съдебната практика относно прилагането на правилото за преклузивния срок, предвидено в член 85, параграф 1 от Процедурния правилник, следва, че страните трябва да мотивират късното представяне на техните доказателства или нови доказателствени искания (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 септември 2008 г., *Angé Serrano и др./Парламент*, T-47/05, EU:T:2008:384, т. 54), и че съдът на Съюза има правомощието да контролира обосноваването на тези мотиви за късното представяне на тези доказателства или доказателствени искания и според случая — съдържанието на тези привеждани доказателства, а ако искането не е достатъчно обосновано от правна гледна точка — правомощието да ги отхвърли (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 14 април 2005 г., *Gaki-Kakouri/Съд*, C-243/04 P, непубликувано, EU:C:2005:238, т. 33 и от 18 септември 2008 г., *Angé Serrano и др./Парламент*, T-47/05, EU:T:2008:384, т. 56).
- 83 Съдът вече е постановил, че късното представяне от страна на доказателства или доказателствени искания би могло да бъде обосновано, ако тази страна не е можела да разполага по-рано с въпросните доказателства или ако късното представяне на документи от насрещната страна обосновава необходимостта от допълване на преписката, за да се гарантира съблюдаването на принципа на състезателност (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 14 април 2005 г., *Gaki-Kakouri/Съд*, C-243/04 P, непубликувано, EU:C:2005:238, т. 32, и от 18 септември 2008 г., *Angé Serrano и др./Парламент*, T-47/05, EU:T:2008:384, т. 55).
- 84 Накрая, съгласно съдебната практика Общият съд единствен може да прецени необходимостта от допълване на информацията, с която разполага по делата, с които е сезиран, като разпореди извършването на процесуално-организационни действия, които не могат да имат за предмет поправяне на пропуската на ищеца при представянето на доказателства (вж. решение от 16 юли 2009 г., *SELEX Sistemi Integrati/Комисия*, C-481/07 P, непубликувано, EU:C:2009:461, т. 44 и цитираната съдебна практика).

- 85 Видно от припомнената в точки 79—84 по-горе правна рамка, Общият съд няма правомощието в рамките на мярка за събиране на доказателства да разреши по общ начин на ищеца да представи всички доказателства, които той би желал да му представи в хода на производството, както той иска, и следователно подобно искане трябва да се отхвърли.
- 86 В конкретния случай ищецът е представил редица доказателства в подкрепа на искането за обезщетение в приложения R.1—R.15 към репликата, без да даде ясна обосновка за забавеното им предоставяне. С изключение на приложение R.14 към репликата, тези доказателства не се отнасят до искането за обезщетение, за което ищецът е представил окончателно изчисление едва в репликата.
- 87 Доколкото в отговорите се на въпросите на Общия съд (вж. т. 42 по-горе) ищецът се е позовал на това, че приложения R.1—R.15 към репликата съдържат допълнителни фактически доказателства, които вече са били посочени в исковата молба, тази обосновка трябва да се отхвърли като неотнормисима, тъй като с простото обстоятелство, че фактите вече са били доказани, не може да се обоснове късното представяне на нови доказателства.
- 88 Доколкото в отговорите си на въпросите на Общия съд (вж. т. 42 по-горе) ищецът твърди, че приложения R.1—R.15 към писмената реплика съдържат необходимите доказателства, за да се оборят доводите, изтъкнати от Съвета в писмената защита, следва да се отбележи, че доказателствата, съдържащи се в приложения R.1—R.12 и R.15 към писмената реплика, са били представени единствено с цел да се установи, в съответствие с цитираната в точка 76 по-горе съдебна практика, действителността и размера на твърдяната имуществена и неимуществена вреда, както тя е била изчислена в исковата молба, а не за обезсилване на доказателствата, които са представени от Съвета в приложение към посочената защита. Фактът, че в тази писмена защита Съветът е отвърнал, че ищецът не е доказал в достатъчна степен от правна гледна точка действителността и размера на твърдяната вреда, не може да се разглежда като насрещно доказателство по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 81 по-горе, и не позволява доказателствата в приложения R.1—R.12 и R.15 към писмената реплика да се считат за доразвиване на доказателствените искания, представени в отговор на насрещно доказателство, нито да се приеме, че при това положение късното представяне на тези доказателства е било обосновано от необходимостта да се отговори на доводите на Съвета и да се гарантира спазването на принципа на състезателност.
- 89 За сметка на това, доказателствата, които се съдържат в приложения R.13 и R.14 към писмената реплика, тоест декларация от Института Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services (наричан по-нататък „институтът SRA“), който е изготвил „доклад относно финансовите последици от вредите в резултат на приетите от Европейския съюз ограничителни мерки“, приложен към исковата молба (наричан по-нататък „докладът „SRA“), и писмо от посочения институт с цел да се направят разяснения относно методите, използвани за изготвянето на този доклад, са представени от ищеца, за да отговори на доводите на Съвета в защитата, поставящи под въпрос независимостта на този институт и методите или данните, използвани в този доклад. По тази причина късното представяне на доказателствата, посочени в приложения R.13 и R.14 към писмената реплика, е обосновано от необходимостта да се отговори на доводите на Съвета и да се гарантира спазване на принципа на състезателност.
- 90 Освен това приложение R.14 към писмената реплика е целяло да обоснове окончателното изчисление на вредата, за която ищецът е направил само предварително изчисление в исковата молба.
- 91 Видно от всички предходни съображения сред доказателствата, представени в приложение към писмената реплика, само поместените в приложения R.13 и R.14 към репликата са допустими и трябва да бъдат взети предвид на етапа на разглеждането на иска по същество.

Г. По същество

- 92 В подкрепа на настоящия иск ищецът изтъква, че припомнените в точка 64 по-горе три условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза са изпълнени в случая.
- 93 Съветът, подпомаган от Комисията, иска, при условията на евентуалност, да се отхвърли искът като неоснователен, с мотива че ищецът е бил длъжен, но не е доказал, че всички условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза са налице в настоящия случай.
- 94 Съгласно постоянната съдебна практика условията за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, като вече изброените в точка 64 по-горе, са кумулативни (решение от 7 декември 2010 г., Fahas/Съвет, T-49/07, EU:T:2010:499, т. 92 и 93, и определение от 17 февруари 2012 г., Dagher/Съвет, T-218/11, непубликувано, EU:T:2012:82, т. 34). От това следва, че когато едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да бъде отхвърлен в неговата цялост (решение от 26 октомври 2011 г., Dufour/ЕЦБ, T-436/09, EU:T:2011:634, т. 193).
- 95 Поради това следва да се провери дали в случая ищецът е доказал, както е длъжен да направи, незаконосъобразността на поведението, в което упреква Съвета, а именно приемането на спорните актове, действителността на имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял, и наличието на причинно-следствена връзка между посоченото приемане и вредите, на които той се позовава.

1. Относно твърдяната незаконосъобразност

- 96 Ищецът изтъква, че условието, свързано с незаконосъобразността на поведението на институцията, е изпълнено, тъй като приемането на спорните актове представлява достатъчно съществено нарушение от Съвета на правна норма, която има за предмет предоставяне на права на частноправните субекти, което според съдебната практика е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза.
- 97 В това отношение ищецът твърди, че вписването и запазването на наименованието му в спорните списъци в приложение на спорните актове, са явно незаконни, както е приел Общия съд в решение от 6 септември 2013 г., Iran Insurance/Съвет (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401). Освен това законовите разпоредби, които били нарушени в конкретния случай, целяли по-конкретно да защитят индивидуалните интереси на засегнатите лица и образувания, на които те предоставяли права (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 57 и 58).
- 98 Според ищеца достатъчно съществено нарушение на тези разпоредби представлява за Съвета факта на вписване или запазване на името на лице в списъци, въпреки че не разполага с данни или доказателства, установяващи в достатъчна степен от гледна точка на правото основателността на взетите ограничителни мерки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 59, 63 и 68). В настоящия случай Съветът приел спорните актове, по силата на които, между юли 2010 г. и ноември 2013 г. са били наложени ограничителни мерки спрямо него, без ни най-малко доказателство за поведението, което му било вменено.
- 99 Накрая, ищецът счита, че Съветът не може да претендира, че разпоредбите, които е нарушил, са неточни, двусмислени или неясни, тъй като към момента, в който са били приети спорните актове, е било ясно, че Съветът трябва да представи доказателства в подкрепа на ограничителните мерки, които взема.

- 100 Съветът, подкрепян от Комисията, не оспорва незаконосъобразността на спорните актове, а счита, че тя не е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза, тъй като не представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за предмет предоставяне на права на частноправните субекти. Подобно нарушение можело да се установи, само ако се докажело, в съответствие със съдебната практика, че Съветът явно и сериозно е превишил границите, наложени на правото му на преценка, което не е било направено в конкретния случай.
- 101 В решение от 6 септември 2013 г., Iran Insurance/Съвет (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401), Общият съд констатира незаконосъобразността на спорните актове.
- 102 Въпреки това следва да се припомни, че съгласно трайната практика на Общия съд установяването на незаконосъобразност на правен акт не е достатъчно, колкото и нередно да е допускането на тази незаконосъобразност, за да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на отговорността на Съюза, свързано с неправомерността на поведението, в което се упрекват институциите (вж. в този смисъл решения от 6 март 2003 г., Dole Fresh Fruit International/Съвет и Комисия, T-56/00, EU:T:2003:58, т. 72—75, от 23 ноември 2011 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 31, и от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 50).
- 103 Условието, свързано с наличието на неправомерно поведение на институциите на Съюза, изисква да е извършено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти (вж. решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 104 Изискването за достатъчно съществено нарушение на правна норма, която предоставя права на частноправните субекти, има за цел, независимо от характера на разглеждания незаконосъобразен акт, да предотврати случаите, в които рискът от понасяне на вредите, които претендират засегнатите лица, накърнява способността на съответната институция да упражни в пълна степен правомощията си в обществен интерес както в рамките на нормативната си дейност или на дейността, включваща упражняването на избор в областта на икономическата политика, така и в сферата на административните ѝ правомощия, при това без да пренася върху трети лица тежестта на последиците от явни и неизвиними нарушения (вж. решение от 23 ноември 2011 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 34 и цитираната съдебна практика; решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 51).
- 105 След идентифициране на правните норми, чието нарушение е изтъкнато от ищеца в конкретния случай, следва да се провери, първо, дали тези норми имат за цел да предоставят права на частноправните субекти, и второ, дали Съветът е допуснал достатъчно съществено нарушение на тези норми.

а) По правните норми, за които се твърди, че са нарушени

- 106 В хода на съдебното заседание в отговор на поставените от Общия съд устни въпроси ищецът уточнява, що се отнася до правните норми, чието нарушение е установено в решението от 6 септември 2013 г., Iran Insurance/Съвет (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401), че той препраща единствено към констатацията в точки 129 и 130 от това решение, според която, доколкото визирали извършваната от самия него доставка на застрахователни услуги при покупката на резервни части за хеликоптери, електроника и компютри с приложения в самолетната и ракетната навигация, спорните актове не били основателни, тъй като не били подкрепени с доказателства, и че по същество те нарушавали член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413, член 16, параграф 2, буква а) от Регламент № 961/2010 и член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012.

б) По въпроса дали правните норми, чието нарушение е изтъкнато, имат за предмет предоставяне на права на частноправните субекти

- 107 От съдебната практика следва, че разпоредбите, които изчерпателно определят условията, при които могат се приемат ограничителни мерки, по същество имат за цел да защитят индивидуалните интереси на лицата и образуванията, които могат да бъдат засегнати от тези мерки, като ограничават случаите, в които подобни мерки могат да им бъдат законно наложени (вж. по аналогия решения от 23 ноември 2011 г., *Sison/Съвет*, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 51 и цитираната съдебна практика, и от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 57).
- 108 Същите тези разпоредби осигуряват по този начин защитата на индивидуалните интереси на лицата и образуванията, които могат да се окажат засегнати от ограничителните мерки, и поради това следва да се считат за правни норми, имащи за предмет предоставяне на права на частноправните субекти. Ако въпросните материалноправни условия не са изпълнени, засегнатото лице или образувание всъщност има право да не му бъдат налагани ограничителни мерки. По необходимост това право е свързано с възможността за лицето или образуванието, на което са наложени ограничителни мерки при условия, непредвидени от въпросните разпоредби, да поиска обезщетение за вредоносните последици от тези мерки, ако се установи, че тяхното налагане се основава на достатъчно съществено нарушение на материалноправните норми, прилагани от Съвета (вж. по аналогия решения от 23 ноември 2011 г., *Sison/Съвет*, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 52 и цитираната съдебна практика, и от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 58).
- 109 От това следва, че разпоредбите, чието нарушение е изтъкнато в случая от ищеца, представляват правни норми, предоставящи права на частноправните субекти, сред които е ищецът в качеството му на лице, за което се отнасят спорните актове.

в) По въпроса дали Съветът е допуснал достатъчно съществено нарушение на правните норми, чието нарушение е изтъкнато

- 110 Съдът вече е имал повод да поясни, че нарушението на правна норма, с която се предоставят права на частноправни субекти, може да се счита за достатъчно съществено, когато е налице явно и значително неспазване от страна на съответната институция на ограниченията, които са наложени на нейното право на преценка, като факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на органа на Съюза (вж. решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 111 Съгласно съдебната практика, когато този орган разполага само със значително ограничена или дори несъществуваща свобода на преценка, неспазването на правото на Съюза само по себе си може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение (вж. решение от 11 юли 2007 г., *Sison/Съвет*, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 235 и цитираната съдебна практика).
- 112 Накрая, от съдебната практика следва, че при всички положения нарушение на правото на Съюза е явно съществено, когато е продължило въпреки постановяването на съдебно решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или на трайно установена съдебна практика в конкретната област, от които е видно, че въпросното поведение съставлява нарушение (вж. решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 31 и цитираната съдебна практика).

- 113 В момента, в който Съветът е приел спорните актове, а именно между 25 октомври 2010 г. и 23 март 2012 г., от съдебната практика вече ясно и точно е следвало, че в случай на оспорване Съветът трябва да представи информация и доказателства за това, че са изпълнени условията за прилагане на критерия за „подкрепа“ на ядреното разпространение по член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413, член 16, параграф 2, буква а) от Регламент № 961/2010 и член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012. Впрочем Съдът вече е имал повод да констатира, основавайки се на съдебната практика отпреди приемането на спорните разпоредби, че задължението на Съвета в случай на оспорване да представи информация и доказателства в подкрепа на ограничителните мерки, приети по отношение на лице или образувание, произтича от трайната практика на Съда (вж. решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 35—40 и цитираната съдебна практика).
- 114 Освен това, доколкото задължението на Съвета да провери и установи обосноваването на ограничителните мерки, взети по отношение на дадено лице или образувание, преди приемането на тези мерки, е продиктувано от зачитането на основните права на съответното лице или образувание, и по-специално на правото му на ефективна съдебна защита, той не разполага с право на преценка в това отношение (решение от 18 февруари 2016 г., *Jannatian/Съвет*, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 52; в този смисъл вж. също решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 59—61). Така в случая Съветът не е разполагал с никаква свобода на преценка в рамките на изпълнението на посоченото задължение.
- 115 Следователно, като не е изпълнил задължението си за обосноваване на спорните актове, Съветът е допуснал в настоящия случай достатъчно съществено нарушение на правна норма, предоставяща права на частноправен субект, а именно на ищеца.
- 116 Вследствие на това условието, свързано с незаконосъобразността на поведението, в което е упрекнат Съвета, а именно приемането на спорните актове, е изпълнено по отношение на правните норми, на които се позовава ищецът и чието нарушение е установено в точки 129 и 130 от решение от 6 септември 2013 г., *Iran Insurance/Съвет* (T-12/11, непубликувано, EU:T:2013:401).

2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между незаконосъобразността на укоримото поведение и тази вреда

- 117 Ищецът твърди, че е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществените вреди, които е претърпял в резултат на спорните актове.
- 118 Съветът, подкрепян от Комисията, счита, че условието, свързано с наличието на вреда, не е изпълнено в конкретния случай. Спорните актове не били санкции с наказателноправен характер, наложени на ищеца, и не са имали за цел да му се причини вреда. Те цели единствено да предотвратят ядреното разпространение.
- 119 Що се отнася до условието за наличието на вредата, съгласно съдебната практика (вж. в този смисъл решения от 27 януари 1982 г., *De Franceschi/Съвет* и Комисия, 51/81, EU:C:1982:20, т. 9, от 13 ноември 1984 г., *Birra Wührer* и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 и 282/82, EU:C:1984:341, т. 9, и от 16 януари 1996 г., *Candiotte/Съвет*, T-108/94, EU:T:1996:5, т. 54), извъндоговорната отговорност на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял действителна и сигурна вреда. Ищецът трябва да докаже, че това условие е изпълнено (вж. решение от 9 ноември 2006 г., *Agraz* и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика), и по-специално да представи убедителни

доказателства както за наличието, така и за размера на вредата (вж. решение от 16 септември 1997 г., Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).

- 120 По-конкретно във всяко искане за обезщетение за вреди, независимо дали става въпрос за имуществени или за неимуществени вреди, символично или за получаване на реално обезщетение, трябва да се уточнява естеството на вредите, които се твърди, че са претърпени, с оглед на укоримото поведение, и дори приблизително да се оцени цялата щета (вж. решение от 26 февруари 2015 г., Sabbagh/Съвет, T-652/11, непубликувано, EU:T:2015:112, т. 65 и цитираната съдебна практика).
- 121 Що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда, посочената вреда трябва да произтича достатъчно пряко от твърдяното поведение, като това поведение трябва да представлява основната причина за вредата, но липсва задължение да се поправя всяка вредоносна последица, дори непряко свързана, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. в този смисъл решения от 4 октомври 1979 г., Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21; вж. също решение от 10 май 2006 г., Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, EU:T:2006:121, т. 130 и цитираната съдебна практика). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между твърдените поведение и вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).
- 122 Следователно трябва да се установи дали в случая ищецът е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял в резултат на приемането на спорните актове, и наличието на причинно-следствена връзка между тези вреди и посоченото приемане.

а) По неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял

- 123 Ищецът твърди, че спорните актове, доколкото те са накърнили репутацията му, са му причинили значителни неимуществени вреди, които той оценява ex æquo et bono на сумата от 1 милион евро, както той вече е посочил в писмото си от 25 юли 2015 г. до Съвета. В това отношение той поддържа, че в сходно положение съдът на Съюза вече е приел и обезщетил неимуществените вреди на дружество за накърняване на неговата репутация (решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 80 и 83).
- 124 Противно на това, което Съветът изтъкнал, основавайки се на решение на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“), тоест решението на ЕСПЧ от 19 юли 2011 г., Uj s/y Унгария (СЕ:ЕCHR:2011:0719JUD 002395410), ищецът счита, че дружествата имат морално измерение и могат да понесат неимуществени вреди, например вследствие на накърняване на тяхната репутация и на тяхната способност да извършват търговската си дейност. Позоваването от Съвета на това решение на ЕСПЧ било неподходящо, тъй като то разглеждало защитата на репутацията само от гледна точка на ограниченията, които могат да бъдат наложени на свободата на изразяване. Поддържането на добра репутация било особено важно на застрахователния пазар, на който той действал, тъй като този пазар се основавал на отношения на доверие между операторите. Ищецът изтъква, че преди приемането на спорните актове, се е ползвал с добра репутация на международно равнище, за което свидетелствал фактът, че той извършвал застрахователна дейност на това равнище, че сключил договори с реномирани международни застрахователни и презастрахователните компании, че му били предоставени сертификатите за качество, признати на международно равнище, и че експертният опит на неговите членове бил признат на същото това равнище, за което свидетелствал факта, че те взели участие в професионални конференции и международни научни срещи. Спорните актове,

в които неговото наименование се свързвало със сериозна заплаха за международния мир и сигурност, и които довели до принудителното прекратяване на дейността му в Съюза, накърнили репутацията му. Според ищеца след приемането им той повече не е могъл нито да сключи договор с международни дружества, нито да участва в научни и консултативни събрания, в дейностите на професионално сдружение или на срещи, организирани на международно равнище, нито е бил оценяван от международни организации за оценяване. Във всеки случай в търговския сектор с принудителното прекратяване на дейността на оператор накърняването на неговата репутация и на доверието в него били очевидни и неизбежни. След премахването на ограничителните мерки спрямо него през 2016 г. включването му в професионални семинари продължило да е трудно, дори невъзможно. За възстановяване на репутацията му било необходимо да се проведе рекламна кампания в световен мащаб, прогнозните разходи за която възлизали на 45 милиона USD (около 38,7 милиона EUR). Доколкото все още той не бил изчислил с точност разходите, свързани с възстановяването на репутацията му, Общият съд би могъл да назначи, в рамките на събирането на доказателствата, независим експерт, който да извърши тази оценка. Накрая, ищецът счита, че не е необходимо да се доказва, че той е направил разходи, включително за реклама, за да възстанови доброто си име. Било достатъчно да се позове на наличието на накърняване на репутацията му, за възстановяването на която били необходими значителни разходи.

125 Съветът, подкрепян от Комисията, счита, че при всички случаи следва да отхвърли като неоснователно искането за поправяне на неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял. В това отношение той поддържа, че в спорните актове ищецът не бил заклеймен като организация, която само по себе си представлява заплаха за международния мир и сигурност и че впрочем той не представя никакво доказателство в този смисъл. Той бил само идентифициран като лице, участващо с дейността си в закупуването на различни продукти, които могат да се използват в програмите, обект на мерките съгласно Резолюция 1737 на Съвета за сигурност на ООН, което било достатъчно, за да се обоснове включването на наименованието му в спорните списъци. Ищецът не представил никакви доказателства, че е претърпял неимуществени вреди вследствие на приемането на тези актове, както се изисква в съдебната практика (определение от 17 февруари 2012 г., *Dagher/Съвет*, T-218/11, непубликувано, EU:T:2012:82, т. 46). Нищо не доказвало, че се е ползвал с добра репутация на международно равнище и че е претърпял пропуснати ползи поради накърняването на тази репутация и разходите в рекламни или други кампании за възстановяване на същата репутация. Приложената към исковата молба статия от пресата относно прогнозните разходи за рекламна кампания в световен мащаб била ирелевантна, тъй като се отнасяла до дружество без връзка с ищеца, извършващо дейност в сектор и на континент, различни от тези, в които действа ищецът, и без връзка с ограничителните мерки, наложени от Съюза. Твърденията на ищеца в писмената реплика не доказвали наличието на накърняване на репутацията му и следователно на свързана с това неимуществена вреда. При всички случаи, както ЕСПЧ е констатирал в параграф 22 от решението от 19 юли 2011 г., *Uj c/у Унгария* (SE:ECCHR:2011:0719JUD 002395410), съществувало разграничение между накърняването на търговската репутация на дружество и накърняването на репутацията на лице с оглед на неговия социален статут, тъй като първото от тези две увреждания няма морално измерение. Самият Общ съд се позовавал на тази съдебна практика в дело относно ограничителни мерки (решение от 12 февруари 2015 г., *Akhras/Съвет*, T-579/11, непубликувано, EU:T:2015:97, т. 152). Ищецът се опитвал да заобиколи задължението си да докаже наличието на твърдените от него вреди и определи техния размер, като искал от Общия съд да назначи експерт в рамките на събирането на доказателствата. Ако Общият съд счел, че извъндоговорната отговорност на Съюза е ангажирана, той би трябвало в съответствие със съдебната практика да приеме, че отмяната на спорните актове е била подходящо поправяне на претърпените от ищеца неимуществени вреди. При всички случаи сумата от 1 милиона евро, поискана от ищеца като обезщетение за неимуществените вреди, които той е претърпял, била прекомерна от гледна точка на съдебната практика, и необоснована.

- 126 Комисията добавя, че изтъкнатият от ищеца вид неимуществени вреди, а именно разходите за рекламна кампания с цел възстановяване на неговия имидж, се смесва с имуществената вреда, чийто реален и конкретен характер той е длъжен да докаже.
- 127 В рамките на обезщетението за вреди, които той квалифицира като „неимуществени“, ищецът се позовава на накърняване на репутацията му поради свързването на името му със сериозна заплаха за международния мир и сигурност, което е видно от факта, че приемането на спорните актове е повлияло върху поведението на трети лица спрямо него и чийто размер може да бъде измерен във връзка с разходите за рекламни инвестиции, които той би трябвало да направи, за да възстанови репутацията си.
- 128 Така увреждането, за което ищецът иска обезщетение, на основание неимуществени вреди, е от нематериално естество и съответства на накърняване на неговия имидж или репутацията му.
- 129 От съдебната практика, постановена въз основа на член 268 ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС, следва, че по принцип юридическо лице може да бъде обезщетено за неимуществена вреда (вж. в този смисъл решения от 28 януари 1999 г., *VAI/Комисия*, T-230/95, EU:T:1999:11, т. 37 и от 15 октомври 2008 г., *Samar/Комисия*, T-457/04 и T-223/05, непубликувано, EU:T:2008:439, т. 56 и цитираната съдебна практика) и че подобна вреда може има формата на накърняване на имиджа или на репутацията на посоченото лице (вж. в този смисъл решения от 9 юли 1999 г., *New Europe Consulting и Brown/Комисия*, T-231/97, EU:T:1999:146, т. 53 и 69, от 8 ноември 2011 г., *Idromacchine и др./Комисия*, T-88/09, EU:T:2011:641, т. 70—76, и от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 80—85).
- 130 Доколкото Съветът цели да се позове на практиката на ЕСПЧ, следва да се припомни, че този съд не изключва, с оглед на собствената си jurisprudence и в светлината на тази практика, възможността дори за търговско дружество да е налице различно от имуществените вреди увреждане, за което се дължи парично обезщетение, като подобно обезщетяване зависи от обстоятелствата в конкретния случай (ЕСПЧ, 6 април 2000 г., *Comingersoll S.A. c/y Португалия*, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, § 32 и 35). Тази вреда може да съдържа, за подобно дружество, елементи, които са в известна степен „обективни“ и „субективни“, сред които е репутацията на предприятието, чиито последици не се поддават на точно изчисление (решение на ЕСПЧ от 6 април 2000 г., *Comingersoll S.A. c/y Португалия*, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, § 35). Както става ясно от решението на ЕСПЧ от 2 февруари 2016 г., *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete и index.hu Zrt c/y Унгария* (CE:ECHR:2016:0202JUD 002294713, § 84), тази практика на ЕСПЧ не е била поставена под въпрос от цитираното от Съвета решение на ЕСПЧ от 19 юли 2011 г., *Uj c/y Унгария* (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410), с което единствено е уточнено, че посочената вреда за дружествата има по-скоро търговски, отколкото морален характер.
- 131 Ето защо следва да се отхвърлят както доводите на Комисията, че неимуществена вреда, която ищецът твърди, че е претърпял, се смесвала с имуществената вреда, която той изтъква, така и доводите на Съвета, че ищецът в качеството си на търговско дружество не можел да бъде обезщетен за неимуществена вреда, съответстваща на накърняване на неговата репутация.
- 132 Що се отнася до действителното настъпване на твърдяната неимуществена вреда, следва да се припомни, че що се отнася по-специално до подобна вреда, макар представянето на доказателства или на доказателствени искания да не се счита непременно за условие за признаването на подобна вреда, най-малкото ищецът е длъжен да докаже, че укоримото поведение на въпросната институция е било от естество да му причини подобна вреда (вж. решение от 16 октомври 2014 г., *Evropaiki Dynamiki/Комисия*, T-297/12, непубликувано, EU:T:2014:888, т. 31 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 28 януари 1999 г., *VAI/Комисия*, T-230/95, EU:T:1999:11, т. 39).

- 133 Освен това, макар в решение от 28 май 2013 г., *Abdulahim/Съвет и Комисия (C-239/12 P, EU:C:2013:331)*, Съдът да е постановил, че отмяната на незаконосъобразните ограничителни мерки може да представлява форма на поправяне на претърпяната неимуществена вреда, това все пак не означава, че тази форма на поправяне на вредата непременно е достатъчна във всички случаи, за да се осигури цялостното поправяне на въпросната вреда, тъй като всяко решение в тази връзка следва да бъде взето въз основа на преценка на обстоятелствата в конкретния случай (решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402*, т. 49).
- 134 В настоящия случай единствените допустими доказателства, представени от ищеца, обаче не позволяват да се констатира, че признаването на неправомерността на поведението, в което се упреква Съветът, и отмяната на спорните актове е нямало да бъдат достатъчни сами по себе си за поправянето на твърдените неимуществени вреди поради накърняването на репутацията му със спорните актове.
- 135 Ето защо, и без дори да е необходимо да се разглежда условието за наличие на причинно-следствена връзка, следва да се отхвърли направеното от ищеца искане за поправяне на неимуществената вреда.

б) По твърдяната имуществена вреда

- 136 Ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди в резултат на приемането на спорните актове. В тази връзка в исковата молба той иска Съветът да бъде осъден да му заплати обезщетение в размер на 3 774 187,07 EUR, 84 767,66 GBP (около 94 939 EUR), както и 1 532 688 USD (около 1 318 111 EUR). В репликата той изменя своите претенции, като иска обезщетения в размер съответно на 2 494 484,07 EUR, 84 767,66 GBP (около 94 939 EUR), 33 945 милиона IRR (около 678 900 EUR) и 1 532 688 USD (около 1 318 111 EUR).
- 137 По този начин в рамките на имуществените вреди, които претендира, ищецът разграничава три елемента.
- 138 Първият елемент на претърпяната имуществена вреда се състои в загубата на лихвите, които ищецът е можел да получи, ако беше прехвърлил и олихвил в Иран, средствата, депозирани в сметките му в Съюза. Периодът, който трябвало да се вземе предвид в това отношение, се простирал от юли 2010 г., през който били приети първите ограничителни мерки спрямо него, до ноември 2013 г., когато спорните актове са спрели да пораждаат последици. За този елемент ищецът иска в исковата молба обезщетение в размер на 17 733,48 EUR, 2 544,82 GBP (около 2 850 EUR), както и 421,05 USD (около 362 EUR).
- 139 Вторият елемент на претърпяната имуществена вреда се състои в загубата на лихвите, които ищецът е можел да получи, ако беше прехвърлил и олихвил в Иран сумите, които три застрахователни или презастрахователни дружества е трябвало му платят по неговите сметки в Съюза. Периодът, който трябва да се вземе предвид в това отношение, се простирал от датата на изискуемост на съответните вземания до ноември 2013 г., когато спорните актове са спрели да пораждаат последици. За този елемент ищецът иска в исковата молба обезщетение в размер на 557 196,09 EUR, 82 222,84 GBP (около 92 089 EUR) и 1 532 266,95 USD (около 1 317 749 EUR).
- 140 Третият елемент от твърдените имуществени вреди съответства на пропуснатите ползи, които ищецът счита, че е претърпял поради несклучването на застрахователни договори за превоза на пътници или товари. Периодът, който трябва да се вземе предвид в това отношение, се простирал от юли 2010 г., когато били приети първите ограничителни мерки спрямо него, до ноември 2013 г., когато спорните актове спрели да пораждаат последици. За този елемент в исковата молба ищецът иска обезщетение в размер на 3 199 257,50 EUR за несклучването на застрахователни договори за превоза на пътници, и посочва, че размерът на обезщетението за

несключването на застрахователни договори за превоз на товари ще бъде определен на по-късен етап от производството. В писмената си реплика той иска обезщетение в размер на 1 919 554,50 EUR за несключването на застрахователни договори за превоз на пътници, както и обезщетение в размер на 33 945 милиона IRR (около 678 900 EUR) за несключването на застрахователни договори за превоз на товари.

- 141 За доказването на действителността на всички елементи на твърденията от него имуществени вреди ищещът се основава на доклада SRA. В декларацията, приложена към писмената реплика, институтът SRA удостоверява, че е спазил принципите на независимост и безпристрастност, проверил доказателствата и релевантните документи и провел интервюта с директорите и компетентните органи. Според ищеца за целите на доказването на пропуснати ползи е неизбежно да се направят разумни предположения.
- 142 Относно първия елемент от твърденията имуществените вреди ищещът изтъква, че сумите, депозирани в сметките му в Съюза, са доказани в достатъчна степен от гледна точка на правото в документите, представени в приложение към жалбата. В доклада SRA била направена предпазлива оценка на доходите, които са могли да се извлекат от съответните суми в Иран, прилагайки към тях лихва от 6 %, която е била сертифицирана от института SRA.
- 143 На етапа на писмената реплика и в бележките си по писменото становище при встъпване ищещът набляга на факта, че в резултат на приемането на спорните актове той е бил лишен от възможността да разполага със средствата, които са били замразени, от неговите сметки в Съюза, и по-специално да ги реинвестира по динамичен и печеливш начин в Иран. Институтът SRA основал тази оценка на собствената си практика да използва чуждестранната валута, с която разполага, за да сключи презастрахователни договори в същата тази валута. Освен това в Иран било обичайна практика застрахователните договори или сметките да се сключват в чуждестранна валута.
- 144 Относно втория елемент от твърденията имуществените вреди ищещът изтъква, че сумите, които три застрахователни или презастрахователни дружества е трябвало да внесат по неговите сметки в Съюза, са видни от документите, представени в приложение към исковата молба. Те били проверени от института SRA, преди да бъдат посочени в доклада SRA. Загубените лихви върху тези суми били изчислени по метод, който бил обяснен в посочения доклад. В писмената реплика и в бележките си върху писмената защита при встъпване той набляга на факта, че поради приемането на спорните актове е бил лишен от възможността да разполага с чуждестранната валута, която му дължали трите застрахователни или презастрахователни дружества, и по-специално да я реинвестира по динамичен и печеливш начин в Иран.
- 145 Що се отнася до третия елемент от твърденията имуществени вреди, ищещът твърди, че наличието на потенциални печалби, загубени в резултат на приемането на спорните актове, е доказано с факта, че той е сключвал застрахователни договори за превоз на пътници в Съюза преди посоченото приемане, както е посочено в доклада SRA и както е видно от изпратено до застрахователно дружество кредитно известие, представено в приложение към исковата молба. Загубата на подобни договори в Съюза била свързана с посочените актове, а не с американското законодателство, което било приложимо единствено на територията на Съединените щати. Оценка на броя и стойността на несключените застрахователни договори за превоз на пътници, въз основа на броя и стойността на сключените по-рано договори, била посочена в този доклад. Институтът SRA удостоверил в приложен към репликацията документ, че е основал тази оценка на „данните от застрахователните полици, сключени през двете години, предшествващи приемането на ограничителните мерки, въз основа на одитираните финансови отчети на [ищеца] в сътрудничество с [посоченото застрахователно дружество]“. На стадия на репликацията той прилага в съответствие с указанията на посочения институт приспадане от 40 %, съответстващо на размера на неговите разходи, върху първоначално поисканата в исковата молба сума на обезщетението за несключването на застрахователни договори за пътниците. Относно

несключването на застрахователни договори за превоз на товари, размерът на вредата бил оценен от този институт посредством прякото прилагане на приспадане от 40 %, съответстващо на неговите разходи.

- 146 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва при всички случаи, че ищецът е доказал наличието на трите елемента на имуществените вреди, които твърди, че е претърпял.
- 147 Съветът, подкрепян от Комисията, оспорва доказателствената стойност на доклада SRA, доколкото той не е подкрепен от подробни документи, заверени от независим и външен спрямо ищеца експерт, както се предвижда в съдебната практика. Освен това този доклад бил изготвен на персийски език и само придружен от свободен превод на ищеца. Декларацията на института SRA, представена от ищеца, за да докаже надеждността на подобен доклад, не била достатъчна, за да отговори на изискванията за доказване. Ищецът не представил доказателствата, на които се основал този институт при изготвянето на своя доклад. Той не можел с основание да твърди, че тези елементи са поверителни, тъй като иранските разпоредби относно задължението за поверителност нямали предимство пред практиката на съда на Съюза, която изисквала той да предостави доказателства за твърдените от него вреди и за причинно-следствената връзка между последните и твърдяната незаконосъобразност.
- 148 Що се отнася до първия елемент от твърдените имуществени вреди, Съветът, подкрепян от Комисията, твърди, че докладът SRA се основава на обикновено предположение за увреждане, без да обяснява по какъв начин то действително е настъпило. Той не съдържа никакво обяснение, нито конкретна документация, и следователно не бил достатъчен, за да се докаже наличието на този елемент. Било невъзможно да се установи дали посоченият доклад взема предвид факта, че е можело да се натрупат лихви по сметките на ищеца в Съюза. Спорните актове не били пречка за начисляването на такива лихви, а само за евентуалното им изтегляне. Следователно по принцип ищецът не понесъл никакви вреди в резултат от загубата на дължими лихви по сметките си в Съюза. Ищецът не доказал, че ако е можел да реинвестира в Иран сумите, замразени по неговите сметки в Съюза, е щял да се ползва от среден лихвен процент от 6 %, т.е. от кумулиран лихвен процент от 19 % за три години. Той не отчел факта, че ако са били конвертирани в националната му валута, тези суми са щели да загубят стойността си поради спада с 57 % от стойността на ирански риал спрямо еврото в периода между юли 2010 г. и ноември 2013 г. Ищецът не представил и доказателство, че е щял да се ползва от среден лихвен процент от 6 % върху сметките си в евро.
- 149 Що се отнася до втория елемент на твърдените имуществени вреди, Съветът, подкрепян от Комисията, оспорва ищецът да е доказал, че е щял да получи твърдяното възнаграждение върху сумите, които трябвало да му бъдат изплатени от три застрахователни или презастрахователни дружества. Той се основава на същите доводи като тези, които изтъква по повод на замразените суми по сметките на ищеца в Съюза (т. 148 по-горе). Той отбелязва, че представените от ищеца документи не съдържат никакво доказателство за сумите, които твърдял, че трите засегнати дружества му дължали.
- 150 Що се отнася до третия елемент от твърдените имуществените вреди, Съветът, подкрепян от Комисията, твърди, че когато твърдяната вреда произтича от загубата на възможността за извършването на търговски дейности със спекулативен характер, както е в случая, изискваната степен на доказване е особено висока съгласно съдебната практика. Ищецът не спазил изискването за подобна степен на доказване. Що се отнася до несключването на застрахователни договори за превоз на пътници, той се задоволил да изведе пропуснатите ползи, които твърди, че е претърпял в периода между юли 2010 г. и ноември 2013 г., в крайна сметка изчислени на 1 919 554,50 EUR, от средния годишен оборот, в размер на 969 471,97 EUR, който би реализирал от този вид договори през предходните две години. Той обаче не предоставил застрахователните договори за превоз на пътници, които били подписани през 2008 г. и 2009 г. Представеното от ищеца кредитно известие, изпратено на застрахователно

дружество в Германия, не доказвало нито че той е сключил с това дружество договор до размера на сумите, които претендира, нито дори че е поддържал със същото дългогодишни търговски отношения. Във всеки случай ищецът не счел, че пропуснатите ползи могат да съответстват единствено на печалбата, реализирана върху оборота, а не на самия оборот. При липсата на информация относно разходите на ищеца, по-специално тези относно договора, който той твърди, че е сключил със застрахователно дружество, или поради невъзможността за проверка на надеждността на информацията, предоставена в тази връзка, особено когато той твърди, че нивото на разходите му е 40 %, не било възможно да се определи точният размер на евентуално претърпените от него пропуснати ползи. Що се отнася до несклучването на застрахователни договори за превоз на товари, ищецът се ограничавал да изведе пропуснатите ползи, които твърди, че е претърпял, от бележка без доказателствена стойност, тъй като тя била изготвена от самия ищец, и неточна, тъй като не давала никакво указание относно естеството на застрахователните договори, за които се твърди, че са засегнати, нито относно свързаната с тези договори пропусната полза.

- 151 Най-напред е важно да се подчертае, че в рамките на настоящия иск ищецът има правото да се позове само на имуществена вреда, която се отнася до периода, през който финансовите му средства са били замразени в резултат на спорните актове, а именно периода от 27 октомври 2010 г. до 15 ноември 2013 г. (наричан по-нататък „релевантният период“).
- 152 Тъй като голяма част от претенциите на ищеца относно имуществена вреда се основават на оценките, съдържащи се в доклада SRA, чиято доказателствена стойност се оспорва от Съвета, подкрепян от Комисията, разглеждането следва да започне с анализ на доказателствената стойност на този доклад.

1) По доказателствената стойност на доклада SRA за оценка на твърдяната имуществена вреда

- 153 При липсата на правна уредба на Съюза относно понятието за доказателство съдът на Съюза е прогласил принцип на свобода на събирането на доказателства или на свобода на доказателствените средства, който трябва да се схваща като възможност, с оглед доказването на даден факт, за привеждане на доказателствени средства от всякакво естество, каквито са свидетелските показания, писмените доказателства, самопризнанията и т.н. (вж. в този смисъл решения от 23 март 2000 г., Met-Trans и Sagpol, C-310/98 и C-406/98, EU:C:2000:154, т. 29, от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72, и заключение на генерален адвокат Mengozzi по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 113 и 114). Корелативно съдът на Съюза е прогласил принципа на свободна преценка на доказателствата, съгласно който определянето на надеждността, или с други думи, на доказателствената стойност на доказателство, е оставено на вътрешното убеждение на съда (решение на Съда от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72 и заключение на генералния адвокат Mengozzi, Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 111 и 112).
- 154 За да се установи доказателствената стойност на даден документ, трябва да се вземат предвид няколко аспекта, като произходът на документа, обстоятелствата по неговото изготвяне, неговият адресат и неговото съдържание, и да се постави въпросът дали предвид тези елементи, съдържащата се в него информация изглежда разумна и надеждна (решения от 15 март 2000 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, EU:T:2000:77, т. 1838, и от 7 ноември 2002 г., Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, EU:T:2002:270, т. 223).

- 155 В този контекст съдът на Съюза вече е приел, че представен от ищец анализ не може да се счита за безпристрастен и независима експертиза, тъй като е бил поискан и финансиран от самия него и изготвен въз основа на предоставени от него данни, чиято точност или релевантност не е била предмет на каквато и да било независима проверка (вж. в този смисъл решение от 3 март 2011 г., Siemens/Комисия, T-110/07, EU:T:2011:68, т. 137).
- 156 Съдът на Съюза вече е имал повод да потвърди също, че експертен доклад може да се счита за доказващ само поради своето обективно съдържание и че само по себе си недоказано твърдение, посочено в подобен документ, не е убедително (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2004 г., Valmont/Комисия, T-274/01, EU:T:2004:266, т. 71).
- 157 Именно в светлината на принципите, припомнени в точки 153—156 по-горе, следва в настоящия случай да се прецени доказателствената стойност на доклада SRA.
- 158 В това отношение следва да се отбележи, че докладът SRA е бил изготвен първоначално на персийски език и че представеният от ищеца превод на езика на производството е свободен. В този смисъл за Общия съд не е сигурно, че предоставеният от ищеца превод на езика на производството на въпросния доклад е верен с оригинала. Освен това този доклад е бил изготвен от субект, установен в Иран, институтът SRA, който е представен като официален експерт-счетоводител. Никакво доказателство в това отношение обаче не е добавено към преписката. От превода на езика на производството на същия доклад е видно, че „[съдържащият се в него] одит е бил извършен единствено с цел подпомагане на [ищеца] в оценката на сумата на претърпяната от него вреда“ в резултат на спорните актове. Така въпросният доклад е бил изготвен по искане на ищеца и финансиран от него с цел да удостовери в рамките на настоящия спор, действителността и размера на твърдяната имуществена вреда. Освен това, както е видно от превод на езика на производството на съответния доклад, той се основава предимно на предоставените от ищеца документи или данни. Важно е обаче да се подчертае, че представените от ищеца документи не са приложени към доклада и не са представени в рамките на настоящото производство, поради което Общият съд не може да се запознае с тях. Накрая, преводът на езика на производството на въпросния доклад сочи, че цифровите данни, предоставени от ищеца, са били възприети, при липсата на „каквито и да било доказателства за техния неточен характер“.
- 159 Доколкото от свободния превод на езика на производството на декларацията на института SRA е видно, че последният е сертифициран счетоводител, длъжен да спазва принципите на независимост и безпристрастност, и че той „проверил доказателствата и документите,“ представени от ищеца, както е посочено също в доклада SRA, следва да се отбележи, че тази декларация е направена от лице, което свидетелства за самото себе си, и че не е подкрепена с никакъв външен елемент, който да потвърди съдържанието ѝ.
- 160 Поради контекста, в който е бил изготвен докладът SRA, и по силата на принципите, припомнени в точки 153—156 по-горе, доказателствената стойност на този доклад трябва да се счита за относителна в голяма степен. Той не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, по-специално по отношение на действителността и размера на твърдяната вреда. Най-много би могъл да служи като начално доказателство, което следва да бъде потвърдено с други доказателства.

2) По първия елемент от твърденията имуществени вреди

- 161 Доколкото, за да докаже първия елемент на имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, ищецът се основава на точка 1 от доклада SRA, следва да се припомни, както вече беше отбелязано в точка 160 по-горе, че този доклад не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, и че трябва да бъде потвърден с други доказателства.

- 162 Единствените допустими доказателства, представени от ищеца, са писмата на първа банка от 6 и 23 август 2010 г., на втора банка от 23 август 2010 г. и 25 април 2014 г. и на трета банка от 28 юли 2010 г. и 22 април 2014 г., които посочват общите суми от 89 563,02 EUR, от 12 853,84 GBP (около 14 396 EUR) и от 2 126,51 USD (около 1 828 EUR), депозирани от ищеца по сметки в Съюза и към които били приложени мерките за замразяване на средства, приети спрямо него, считано от 26 юли 2010 г. Тези писма явно са послужили за основа на пренесените суми в първата таблица, възпроизведена в точка 1 от доклада SRA. Те удостоверяват също че исканията за прехвърляне на средства, които ищецът е отправил до посочените банки през лятото на 2010 г., са били отхвърлени от последните поради наложените му мерки за замразяване на средства, считано от 26 юли 2010 г.
- 163 Съветът не оспорва сумите, посочени в писмата, споменати в точка 161 по-горе, но отбелязва, че по същество ищецът не е доказал в достатъчна степен от гледна точка на правото нито че тези суми не са дали никаква лихва през съответния период, нито че ако са били прехвърлени в Иран, са щели да му донесат годишна лихва от 6 % през съответния период. Комисията също отбелязва в точка 11, буква i) от становището при встъпване, че „приложения A.12—A.14 [от исквата молба] предоставя[ли] моментна, произволна и непълна картина на различните транзакции и салда по сметките“.
- 164 В това отношение следва да се отбележи, че данните, съдържащи се в посочените в точка 161 по-горе писма, приличат на обикновени декларации, издадени от разглежданите банки. Въпреки че са издадени от банки, които от своя страна са били подложени на ограничителни мерки, те все пак не са лишени от доказателствена стойност поради техния точен, подробен и разумен характер. Всъщност тези декларации се позовават на номера на сметки и на конкретни суми, които са относително скромни към 6 август 2010 г., що се отнася до първата банка, посочена в точка 162 по-горе, от 20 март 2013 г., що се отнася до втората банка, посочена в точка 162 по-горе, и от 20 март 2014 г., що се отнася до третата банка, посочена в точка 162 по-горе. Освен това доводът на Комисията, изведен от произволния характер на посочените суми, трябва в известна степен да се преосмисли с оглед на факта, че финансовите средства на ищеца са били замразени непрекъснато между 27 юли 2010 г. и 18 октомври 2015 г. — дата, на която наименованието на ищеца е било заличено от разглежданите списъци, и с оглед на факта, че освен при натрупването на лихви, нито трети лица, нито ищецът е трябвало да извършват трансфери към тези сметки след приемането на първите ограничителни мерки спрямо ищеца. Освен това исканията за прехвърляне на средства, които ищецът е направил до горепосочените втора и трета банка, потвърждават, че суми, равностойни на тези, посочени през март 2013 г. или през март 2014 г., вече са съществували по сметките на ищеца през лятото на 2010 г.
- 165 След направеното наблюдение, за да представляват достатъчно доказателство за първия елемент на твърдените имуществени вреди, декларациите, посочени в доклада SRA и писмата, упоменати в точка 161 по-горе, е трябвало да бъдат потвърдени с други доказателства.
- 166 Всъщност само доказателства, като разпечатки на сметки или общи условия за сметки, датирани през релевантния период, биха позволили на Общия съд да се увери, че депозираниите в сметките средства не са варирали през целия разглеждан период и че тези средства не са дали никаква лихва през същия период. Няма информация за лихви в писмата на първата и третата банка, посочени в точка 162 по-горе. Освен това, макар в писмото от 25 април 2014 г. на втората банка, посочено в точка 162 по-горе, да се посочва, че не са били плащани лихви по сметките към 20 март 2014 г. или че са били платени само незначителни лихви, в него не се уточнява считано от коя дата тези лихви са били изчислени. Въпреки това, средствата, намиращи се по сметките на ищеца в Съюза през релевантния период, и информацията относно евентуални лихви, начислени върху тези средства през същия период, са били данни от съществено значение за оценяването на първия елемент на твърдените имуществени вреди.

- 167 Важно е да се отбележи, че е трябвало да се представят допустими доказателства, за да се докаже, че ако са могли да се прехвърлят в Иран, тези средства, намиращи се в сметките на ищеца в Съюза през релевантния период, са щели да дадат годишна лихва от 6 %. Писмата, цитирани в точка 161 по-горе, не съдържат никаква информация в това отношение. Фактът, че в доклада SRA се прилага такъв лихвен процент, представен като „среден годишен лихвен процент за сметки в чуждестранна валута“ във втората таблица, възпроизведена в точка 1 от посочения доклад, не е достатъчен, като се има предвид, че сам по себе си този доклад не може да докаже това, което съдържа.
- 168 Следователно ищецът не е изпълнил задължението си да докаже първия елемент на твърдените имуществени вреди, съответстващ на загубата на лихвите, които е щял да получи, ако беше прехвърлил и олихвил в Иран средствата, депозирани по неговите сметки в Съюза.
- 169 При тези обстоятелства следва да се отхвърли искането на ищеца за поправяне на имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, по отношение на първия елемент на тази вреда.

3) По втория елемент от твърдените имуществени вреди

- 170 Доколкото за целите на доказване на втория елемент от твърдяната имуществена вреда ищецът се основава на точка 2 от доклада SRA, следва да се припомни, че този доклад не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, и че той трябва да бъде потвърден с други доказателства.
- 171 Единствените допустими доказателства, които ищецът е представил в това отношение, са извлечение от сметка на първо застрахователно и презастрахователно дружество, посочващо дължимо на ищеца общо салдо от 1 053 268,62 EUR към 1 април 2014 г., дебитно известие за сумата от 189 547,60 EUR, издадено от ищеца спрямо посоченото дружество на 20 април 2009 г., извлечение от сметка, на персийски език, на второ застрахователно и презастрахователно дружество, дебитно известие за сумата 265 444,21 EUR, издадено от ищеца по отношение на последното дружество на 5 декември 2009 г., извлечение от сметка на трето застрахователно и презастрахователно дружество, посочващо дължимо на ищеца салдо от 1 344 859,30 EUR към 30 септември 2014 г., както и писмо и електронни съобщения, изпратени от това последно дружество до ищеца с дата от 25 ноември 2010 г. и от 2 и 8 октомври 2012 г., указващи невъзможността или трудността да се извършат плащания в полза на ищеца поради наложените му санкции.
- 172 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва това, че представените от ищеца дебитните известия и извлечения от сметките му са достатъчни, за да докажат размера на средствата, които му дължали разглежданите три застрахователни и презастрахователни дружества, и чието плащане е било замразено в резултат от спорните актове. Освен това той счита, че ищецът не е доказал в достатъчна степен от гледна точка на правото, че тези фондове, ако са били прехвърлени в Иран, са щели да му донесат 6 % годишна лихва през съответния период.
- 173 В това отношение следва да се приеме, че извлечението от сметка на второто застрахователно и презастрахователно дружество, посочено в точка 171 по-горе, не представлява доказателство, което може да бъде взето предвид от Общия съд, доколкото е изготвено на персийски език и не е бил предоставен никакъв превод на езика на производството, тоест английски. По-специално, доколкото използваните в този документ цифри са персийски, не е възможно узнаването им и сравняването им с цифрите в писмата на ищеца. Ето защо следва да се отрече всякаква доказателствена стойност на този документ.

- 174 Извлеченията от сметки на първото и третото застрахователно и презастрахователно дружество, посочени в точка 171 по-горе, са били изготвени съответно на 1 април и на 30 септември 2014 г. и в тях липсва указание, че те се отнасят само до вземания или дългове между всяко от трите застрахователни и презастрахователни дружества и ищеца, които са възникнали през релевантния период, тоест между 27 октомври 2010 г. и 15 ноември 2013 г. Ето защо следва да се констатира, че тези документи не предоставят достатъчни доказателства за средствата, дължими на ищеца от тези застрахователни и презастрахователни дружества, чието плащане било замразено със спорните актове.
- 175 Дебитните известия, издадени от ищеца по отношение на първото и второто застрахователно и презастрахователно дружество, посочени в точка 171 по-горе, датират съответно от 20 април и 5 декември 2009 г. и се позовават по необходимост на вземания, които са възникнали преди релевантния период, през който спорните актове са породили своите последици. Поради това тези документи не са от естество да докажат средствата, дължими на ищеца от тези застрахователни и презастрахователни дружества, чието плащане било замразено със спорните актове.
- 176 Накрая, в писмото и електронните съобщения, изпратени до ищеца от третото застрахователно и презастрахователно дружество, посочено в точка 171 по-горе, не се посочват никакви суми, дължими на ищеца от посоченото дружество. Следователно тези документи не са от естество да удостоверят средствата, дължими на ищеца от това застрахователно и презастрахователно дружество, чието плащане било замразено със спорните актове.
- 177 Във всеки случай нито един от документите, посочени в точки 173—176 по-горе, не съдържа информация относно възможността, която имал ищеца, да получи 6 % годишна лихва върху тези средства, ако те бяха прехвърлени в Иран. Както обаче вече беше посочено в точка 167 по-горе, някои допълнителни и допустими доказателства липсват в това отношение в преписката.
- 178 Следователно ищецът не е изпълнил задължението си да докаже втория елемент от имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, съответстващ на загубата на лихви, които е можел да придобие, ако беше получил, прехвърлил и олихвил в Иран средствата, които му дължали три застрахователни и презастрахователни дружества.
- 179 При тези обстоятелства следва да се отхвърли искането на ищеца за поправяне на имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, по отношение на втория елемент на тази вреда.

4) По третия елемент от твърдените имуществени вреди

- 180 Доколкото за целите на доказване на третия елемент от имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, ищецът се основава на точка 3 от доклада SRA, следва да се припомни, че този доклад не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, и че трябва да бъде потвърден с други доказателства.
- 181 Единствените допустими доказателства, които ищецът е предоставил в тази връзка, са кредитно известие за сумата от 76 187,65 EUR, издадено по отношение на застрахователно дружество на 24 април 2010 г., както и вътрешно писмо от 14 април 2014 г., на персийски език, от директора по правни и договорни въпроси, придружено със свободен превод на езика на производството.
- 182 Съветът, подкрепен от Комисията, счита по същество, че представените от ищеца документи не доказват съществуването на установено и устойчиво договорно правоотношение до размера на претендираните от него суми.

- 183 В това отношение следва да се отбележи, че кредитното известие, издадено от ищеца по отношение на застрахователно дружество, датира от 20 април 2010 г. и се отнася до изпълнението на програма за пътна застраховка за период, който предхожда релевантния период, през който спорните актове са породили своите последици. Този документ не дава никакво указание, че програмата за пътническа застраховка, за която се отнася, е била предназначена да продължи или да се поднови след споменатия в него период на изпълнение, по-специално през релевантния период. Следователно този документ не може да докаже претърпяна от ищеца пропусната полза поради несклучването на застрахователни договори за превоз на пътници и товари, която била свързана с ограничителните мерки, наложени му със спорните актове.
- 184 Освен това на писмото от 14 април 2014 г. на директора по правни въпроси и договори на ищеца може да се признае единствено слаба доказателствена стойност, доколкото то е било само свободно преведено и негов автор е същата страна, която се позовава на него в подкрепа на собствените си искания. При всички случаи, видно от свободния превод на това писмо „въз основа на кратко проучване, понесените от дружеството вреди (премии) в резултат от ограничителните мерки, приети от Европейския съюз в продължение на няколко месеца, възлизат на 56 601 043 645 [IRR (около 1 132 020 EUR)]“. Подобно изявление е твърде неясно и неточно, за да може да се приеме, че през релевантния период ищецът действително е понесъл пропуснати ползи поради свързаното с приемането на спорните актове несклучване на застрахователни договори за превоз на пътници и товари, до размера на сумите, посочени в неговите писма.
- 185 Следователно ищецът не е изпълнил задължението си да докаже в достатъчна степен от правна гледна точка третия елемент от имуществените вреди, които твърди, че е претърпял, съответстващ на твърдените пропуснати ползи поради несклучването на застрахователни договори за превоз на пътници и товари.
- 186 При тези обстоятелства следва да се отхвърли искането на ищеца за поправяне на имуществените вреди, които той твърди, че е претърпял по отношение на третия им елемент.
- 187 Така, без дори да е необходимо да се разглежда условието, свързано с наличието на причинно-следствена връзка, трябва да се отхвърли изцяло искането за поправяне на имуществените вреди на ищеца.
- 188 С оглед на всички гореизложени съображения искът трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

- 189 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Съвета.
- 190 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля иска.
- 2) **Iran Insurance Company** понася освен направените от него съдебни разноси и разноските, направени от Съвета на Европейския съюз.
- 3) **Европейската комисия** понася направените от нея съдебни разноси.

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 декември 2018 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора	2
II. Производството и исканията на страните	4
III. От правна страна	6
A. По компетентността на Общия съд	6
Б. По допустимостта на иска	8
В. По допустимостта на доказателствата, представени в приложение към писмената реплика, и искането на ищеца да му бъде разрешено да представи допълнителни доказателства в хода на производството	10
Г. По същество	13
1. Относно твърдяната незаконосъобразност	13
а) По правните норми, за които се твърди, че са нарушени	14
б) По въпроса дали правните норми, чието нарушение е изтъкнато, имат за предмет предоставяне на права на частноправните субекти	15
в) По въпроса дали Съветът е допуснал достатъчно съществено нарушение на правните норми, чието нарушение е изтъкнато	15
2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между незаконосъобразността на укоримото поведение и тази вреда	16
а) По неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял	17
б) По твърдяната имуществена вреда	20
1) По доказателствената стойност на доклада SRA за оценка на твърдяната имуществена вреда	23
2) По първия елемент от твърдените имуществени вреди	24
3) По втория елемент от твърдените имуществени вреди	26
4) По третия елемент от твърдените имуществени вреди	27
По съдебните разноски	28